

KIMMIE WEEKS

NOMINERAD BARNRÄTTSHJÄLTE SIDORNA 90–109

VARFÖR NOMINERAS KIMMIE?

Kimmie Weeks nomineras till World's Children's Prize 2013 för att han under mer än 20 år, sedan han var tio år, kämpat för barnets rättigheter och speciellt för barn som drabbats av krig.

PÅ FLYKTT i krigets Liberia var Kimmie nära att dö i kolera. Han gav då löftet att han hela livet skulle hjälpa barn som har det svårt. Tillsammans med vänner startade Kimmie "Framtidens röst" och lärde sig om barnets rättigheter. När Kimmie var 16 år organiserade de en kampanj för att barnsoldaterna i inbördeskriget skulle avväpnas. Den bidrog till att 20 000 barnsoldater frigavs. Ett år senare måste Kimmie fly. Han hade avslöjat att Liberias nyvalde president, Charles Taylor, rekryterade barnsoldater till Liberias armé. Presidenten försökte få Kimmie dödad. Som flykting i USA fortsatte Kimmie sitt arbete för krigsdrabbade barn inte bara i Liberia utan även i främst Sierra Leone och Uganda. Kimmie och andra unga driver idag organisationen Youth Action International. YAI hjälper utsatta barn med bland annat hem för föräldralösa, rehabilitering av barnsoldater, utbildning och hälsovård. YAI påverkar även regeringar och parlament att arbeta för att barnets rättigheter ska respekteras.

När kriget i Liberia börjar är Kimmie Weeks åtta år och flyr från sitt hem tillsammans med sin mamma. I flyktinglägret utanför huvudstaden Monrovia är Kimmie nära att dö i kolera efter att ha druckit förorenat vatten. Han överlever och lovar att i hela sitt liv hjälpa barn som har det svårt på grund av krig. Det löftet har han hållit.

Men kvinna, ditt barn har dött. Han andas inte längre, säger en man till Kimmies mamma i flyktinglägret. Han tar den lilla kroppen från henne och bär bort den.

Till slut orkar Kimmies mamma resa sig och ger sig ut för att leta efter sonens kropp. När hon finner den bland folk som dött skakar hon den. Som ett mirakel vaknar Kimmie till.

Tjugo år senare är Kimmie Weeks känd för sitt engagemang att hjälpa barn som växt upp i krig.

FOTO: CHRIS HONDROS/GETTY IMAGES

Efter att pojkar med vapen en kväll bankat på dörren hemma hos Kimmie och hans mamma bestämde de sig för att fly.

Kriget kommer

När berättelsen börjar går Kimmie i skolan. Han sitter alltid längst fram för att höra allt läraren säger och snabbt kunna svara om han får en fråga. Han älskar att lära sig nya saker och vet att han är smart. Han struntar i att klasskamraterna retas med att de inte ser vad läraren skriver på svarta tavlan för att Kimmies utstående öron skymmer sikten.

Men så börjar rykten spridas om att rebeller tagit sig över gränsen. På TV talar presidenten om beslagtagna vapen och man visar bilder på utbrända byar.

– Vi har kommit för att befria Liberias folk. Det kommer att ta tre dagar och inget blod kommer att spillas, säger rebellledaren Charles Taylor på radion.

– Jag är rädd, säger Kimmie, och hans mamma försöker att lugna honom.

Men det blir inte lugnare. Tvärtom. Raketer börjar träffa husen och skottlossning pågår i timmar.

På flykt

Kimmie och hans mamma tillbringar allt mer tid i skydd på golvet. Så en kväll skakas hela huset av en explosion. Strax efteråt bankar det på dörren. Där står 50 beväpnade män och pojkar. Ingen har uniform, men vapen som hänger över axlarna. En av dem säger:

– Vi har kommit för att befria Liberia. Håll er inomhus!

Så fort rebellerna gett sig iväg smyger Kimmie och hans mamma ut bakvägen. De följer med strömmen av människor som flyr i skrämtdystnad. Överallt är det vägspärrar, och vid varje vägspärr blir någon slagen eller dödad.

Kimmie och hans mamma lyckas passera vägspärrarna. Ibland håller mamma för Kimmies ögon. De känner lukten av döda inne bland gummiträden.

Så kommer de fram till ett universitet som förvandlats till flyktingläger. Kimmie ser sig förskräckt omkring. Sjuka barn gråter och människor sitter och stirrar tomt framför sig. Stanken får Kimmie att kräkas. De lyckas hitta en ledig bit golv i ett av husen, som blir deras hem.

Kimmie och hans mamma har ingenting med sig. De får be om mat från andra flyktingar och leta efter ätbara blad och rötter. Vattnet de får tag i är inte rent, men de har inget val annat än att dricka det. Det är då Kimmie får kolera och blir så sjuk att man tror att han är död.

Åker skottkärra

När de efter många månader hör på radio att det blivit fred i landet, är Kimmie fortfarande så svag att han blir hemkörd i en skottkärra. Deras hus är tomt. Allt de ägt är stulet eller förstört.

Så snart han fått krafterna tillbaka börjar Kimmie att hjälpa barn som drabbats av kriget. Han samlar ihop traktens barn och föreslår att de ska röja upp allt krigsskräp i området. Barnen sätter entusiastiskt igång till stor glädje för folk i kvarteren runtomkring.

Nästa uppgift är att förse kvarterens invånare med mat. Fastän kriget är slut är det svårt att få tag på mat. FN:s trupper, som ska bevaka freden, delar ut matpaket. Med Kimmie i spetsen går en grupp barn flera kilometer till deras högkvarter för att begära att matpaketen även ska delas ut i deras område. När soldaterna säger att det

När han återvänt hem bildar Kimmie tillsammans med andra barn föreningen "Framtidens röst". Kimmie föreslår att de ska kämpa mot att barn används som soldater.

inte finns tillräckligt med matpaket går Kimmie och andra barn dit varje dag och tjarar. Till slut ger de ansvariga med sig. Nästa dag kommer de med förnödenheter till deras område. Alla jublar.

Barn ska höras!

Varje gång som Kimmie och de andra barnen lyckas genomföra något känner de sig bra och får kraft att fortsätta. Från en FN-soldat får Kimmie ett exemplar av FN:s konvention om barnets rättigheter.

– Wow! Vet ni vad, vi barn har rättigheter, säger Kimmie till de andra barnen. Vi måste se till att dom gäller här också!

Tillsammans startar barnen då föreningen "Framtidens röst" och deras slogan blir: "Barn ska höras och synas!" De tar sig an en artikel i taget ur Barnkonventionen. De knackar dörr och pratar med alla de möter om barnets rättigheter. Eftersom barn tidigare aldrig gjort något liknande i Liberia blir de kända.

PATRICK ROBERT / CORBIS / SCANPIX

Många hus hade förstörts av kriget. Bland det första Kimmie och hans kompisar gjorde var att röja upp allt krigsskräp.

➔ När de kommer till Artikel 38 i Barnkonventionen, om att barn inte ska användas som soldater, inser Kimmie att de har en viktig uppgift framför sig. De har alla sett barnsoldaterna under kriget. När barnen i "Framtidens röst" har sitt nästa möte föreslår Kimmie:

– Vi måste sätta stopp för att barn används som soldater!

Barnen enas om att demonstrera och att försöka övertala rebell-ledarna att släppa alla barnsoldater. De startar "Barnens avvärningskampanj" och får en slogan till: "Vi kan inte hålla i pennor, så länge våra vänner håller i vapen".

Avväpna barnen!

Kimmie och två andra killar ger sig iväg till rebellerna med en bandspelare. De sträcker upp armarna i luften när de närmar sig en vägspärr, för att visa att de är obehäpnade, och ropar:

– Vi vill prata med er befälhavare.

Rebellerna tror att de är spioner och tvingar ner dem på marken. Vid ett tillfälle skjuter soldaterna i marken, precis mellan barnens fötter. Barnen blir så rädda att de kissar på sig och rebellerna skrattar hånfullt. Ibland hålls Kimmie och de andra instängda i timmar. Men till

PATRICK ROBERT / CORBIS / GEMANIX

Avväpna barnen!

Kimmie och de andra barnen i "Framtidens röst" fick befälhavarna i de olika arméerna att lova att avvärna alla sina barnsoldater. I radio sa Kimmie till barnsoldaterna: "Alla löften om att ni vinner något på kriget är bara lögn!"

slut får de alltid träffa befälhavaren och ställa sin fråga:

– Tänker ni avvärna alla barn i er armé?

Alla befälhavare svarar att de ska göra det och Kimmie spelar in deras löften i bandspelaren. Barnen går sedan till radiostationer och ber att de ska ta med rebelledarnas löften i nyhetssändningarna. Kimmie blir intervjuad och säger i radio:

– Till er barn som är soldater i detta krig säger vi från Framtidens röst: Alla löften om att ni vinner något på kriget och att det kommer att göra er rika är bara lögn!

Barnens avvärningskampanj lyckas bra och fler än 20 000 barnsoldater blir fria.

Presidentens barnsoldater

Kimmie är nu 15 år. Alla framgångar motiverar de unga barnrättsaktivisterna att göra ännu mer. Folk vet vilka de är och vad de kämpar för. Aldrig tidigare har barn fått de som styr landet att ändra sig.

Det är fred och rebell-

ledaren Charles Taylor har valts till president, trots att han var den som startade kriget. Kimmie hör ett rykte att landets armé börjat träna barn som soldater på militärföreläggningen nära flygplatsen. Han tar med sig bandspelaren och sätter sig i en ledig taxi.

– Kan du köra mig till militärföreläggningen och vänta utanför, frågar han chauffören. När de kommer fram säger Kimmie till vakten:

– Jag har ett ärende här, säger han och får passera. Han får snart syn på övningsfältet. Där, med låtsasvapen i trä, marscherar minst 500 pojkar fram och tillbaka. De lägger an sina trävapen och låtsas skjuta. Kimmie går rakt fram till den militär som håller i träningen och säger:

– Gomiddag, sir! Jag heter Kimmie Weeks. Skulle jag kunna få prata med några av barnen här?

– Javisst, prata på du, så tar vi en paus, säger soldaten och går mot kontorsbyggnaden. Kimmie startar bandspelaren.

När han var flykting i USA bildade Kimmie organisationen Youth Action International. Han återvände till Liberia och kan där tillsammans med YAI arbeta för att uppfylla sitt löfte om att hjälpa barn som drabbats av krig.

– Jag kommer från Grand Bassa, berättar den första pojken. Dom hämtade mig där och sa att jag skulle få bra träning och hjälpa Liberia att kriga i Sierra Leone. De andra berättar liknande historier.

När Kimmie pratat med tjugo av pojkarna hör han någon ropa högt:

– Pikin (lille pojke), kom hit! Här har du ingen rätt att vara! Kom hiiiiit!

Men Kimmie vänder sig inte om. Han springer allt vad han kan ut genom grinden till den väntande taxin och säger åt chauffören att snabbt köra därifrån. Kimmie inser att det han har på bandet kommer att bli svårt för President Taylor att bortförklara.

Presidentens dödshot

Kimmie åker till justitieministern och säger:

– Vad menar ni med att träna 500 barn till soldater?

Kimmie som hjälpte på chipspåsarna i Liberia.

Ministern svarar:

– Det där är en fråga för presidenten!

Kimmie får träffa president Charles Taylor på hans kontor. Kimmie åker dit ensam för ingen av de andra i barnrättsgruppen vågar följa med. De vet att personer som kritiserat president Taylor har försvunnit och hittats döda.

Kimmie kliver in genom dörren och står plötsligt ansikte mot ansikte med Charles Taylor. Han blir rädd, men visar det inte. Han säger att han sett träning av barnsoldater och att det i enlighet med barnkonventionen bör upphöra. President Taylor blir rasande, lutar sig fram mot Kimmie och säger med hög röst:

– En sak ska jag tala om för dig lille vän, att om du gör

något om detta så riskerar du att försvinna, bara så du vet!

– Jag förstår, herr President, svarar Kimmie och skyndar sig därifrån. Han kan inte låta bli att titta om någon följer efter honom. Men vad än presidenten sagt måste denna nyhet ut.

Pass för flykt

Dagen efter ordnar Kimmie en presskonferens. Han berättar vad han sett och spelat in på militärföreläggningen. Det blir stora rubriker i alla tidningar och huvudnyhet i radio och TV.

Presidenten förnekar att armén tränar barn och säger att det är Kimmie som ”är ett hot mot Liberias säkerhet”.

Presidentens säkerhetstjänst bevakar Kimmie. Soldater dyker upp utanför

kontoret. De smyger utanför hans mammas hus. De kommer till skolan. Kimmie inser att han är i fara. Han vågar inte längre sova på samma plats mer än en natt. Då får Kimmie ett brev från USAs ambassad där det står att han ska infinna sig där för ett möte.

– Vi vill hjälpa dig att lämna Liberia, säger ambassadören. Det är för farligt för dig här. President Taylor har redan förhört dina vänner och på flygplatsen och i hamnen kollar de speciellt efter dig.

”Allt detta för lilla mig!” tänker Kimmie häpet. ”Jag som bara vill hjälpa barnen i Liberia!”

Nästa dag åker Kimmie förklädd som traditionell dansare med en grupp som ska på turné landet runt. Han har fått ett falskt pass av

Valsedlar – inte kulor.

ambassadören. Vid gränsen släpper de av honom och gränspolisén säger:
– Välkommen till Elfenbenskusten!

Kimmie kan pusta ut. Han är i säkerhet.

Glömmer inte löftet

Ett halvår senare kan Kimmie flyga till USA. Han

är ensam och långt från sin älskade mamma. Kimmie steker först hamburgare i Delaware. Men han lyckas snart komma in på en bra skola, får toppbetyg och kan fortsätta på universitetet.

Men Kimmie har inte glömt sitt löfte om att hjälpa barn som drabbats av krig. Tillsammans med några

andra studenter startar han Youth Action International (YAI). Det är en organisation där unga stödjer barn och ungdomar som drabbats av krig, inte bara i Liberia utan även i andra länder.

Först fem år senare kan Kimmie komma tillbaka till Liberia. Kriget är slut och Charles Taylor har flytt till Nigeria.

Kimmies mamma vet inte om att han är på väg hem. När han kliver ur bilen och går fram mot deras hus kommer grannarna springande och ropar:

– Kimmie är här igen!

Hans mamma kommer ut

ur huset för att se vad som står på. De kramar varandra och gråter av lycka.

De flesta skulle ha valt att stanna kvar i USA och leva ett mer bekvämt liv där, men Kimmie återvände hem.

– Liberia är mitt hem, säger han. Jag var nära att bli ett av de barn som dog i kriget. Glöm inte att alla barn som dör i krig eller av svält skulle ha kunna bli en person som skapar en bättre värld. ☺

KIMMIES RÅD TILL UNGA:

Var som en myra!

Liberia är allt vi har. Låt oss säga nej till våldet.

KIMMIE BJUDS IN som talare över hela världen. Varje år brukar över 40 000 unga lyssna till honom. Pengarna han tjänar används till att bekosta projekten i Liberia och de andra länderna i Afrika där YAI arbetar. Hans råd till de unga är:

1. Ta reda på vad du vill engagera dig i.
2. Hitta en koppling mellan dig och det du engagerar dig i.
3. Engagera dig inte i något bara för att andra gör det. Tänk själv!

4. Fantisera om vad du vill göra i livet för dig själv och andra och jobba hårt för att nå dit.

Kimmie brukar säga:

”När det är krig är det som om livet trycker på paus-knappen. Man lever inte på riktigt. Livet står stilla av skräck.”

”Var som en myra, inte som en gräshoppa! Myror bygger, gräshoppor äter upp det andra planterat.”

”Vi vill bygga en bro mellan 'Jag kan inte' och 'Jag kan'. Allt är möjligt.”

Rent vatten till alla!

Kimmmie dog nästan av smutsigt vatten. Därför vill han se till att alla barn får rent vatten att dricka:

– Före kriget hade vi vatten till våra hus i Monrovia. Men rebelsoldaterna förstörde alla vattenledningar.

Fortfarande måste alla i Monrovia därför köpa vatten till att dricka och till att tvätta sig, sina kläder och sin disk.

VATTENKÖRAREN Ojuku Weah tar upp beställningar och kör ut dunkar varje dag.

– En familj brukar köpa 10 gallons (38 liter) om dagen, säger han och packar på dunkar på sin skottkärra. Men det här vattnet är bara för att duscha och tvätta kläder i. Man ska inte dricka det, då kan man bli sjuk.

38 liter vatten på dunk kostar nästan en krona och en dunk dricksvatten 6,50 kronor, så de fattiga dricker

ändå tvättvattnet, eller annat dåligt vatten. Vattnet som är till för att drickas säljs mest i påsar och på flaskor. Det vattnet kommer från brunnar som företag köpt rätten att använda. De renar vattnet, paketerar och säljer det.

Kimmmie och YAI ger därför familjer i Monrovia's fattigaste kvarter ett vattenfilter så att de kan rena smutsigt vatten till dricksvatten. Som till exempel i Monrovia's fat-

tigaste kvarter West Point. När Kimmmie visar invånarna i West Point hur det grumliga vattnet blir rent och drickbart applåderar de. Kimmmie dricker en mugg för att bevisa att vattnet nu är rent. Åskådarna vill också smaka.

– Vi ska se till att fler fattiga familjer får sånt här filter, lovar Kimmmie. Barn ska inte behöva bli sjuka av smutsigt vatten. Rent vatten är en mänsklig rättighet.

Liberias president Ellen Sirleaf har nu bett Kimmmie att ansvara för att alla invånare i Monrovia, 800 000 människor, får rinnande vatten igen. De förstörda vattenledningarna ska restaureras. Mer än hälften av stadens invånare är barn.

Vatten till tvätt och att dricka.

Filtret gör det smutsiga vattnet drickbart.

En klunk av det filtrerade vattnet ...

... smakar gott och du blir inte sjuk.

Dricksvattnet på påse är dyrt för de fattiga, som inte har något annat val än att dricka det vatten de får tag på, även om det är dåligt. Det var så Kimmmie blev sjuk i kolera och var mycket nära att dö.

Tjejer lär sig ett yrke

"EFTER SKOLAN går jag en timme för att komma hit till YAI:s tjejcenter. Här får man lära sig ett yrke. Jag kan redan sätta på löshår och fixa naglar, sånt man gör på en skönhetsalong. Kursen är gratis. Det är tur, för min familj skulle aldrig ha råd att betala. När jag är färdig med

kursen ska jag starta en hårsalong. Om jag tjänar bra med pengar kan jag fortsätta utbilda mig. Jag vill bli ingenjör och hjälpa till att bygga upp Liberia. Det första jag ska göra är att laga och asfaltera alla vägar. Dom är helt förstörda. Sen ska jag se till att alla gator får lampor.

Det värsta som hänt mig var när jag var tvungen att ta hand om min fasters baby istället för att gå i skolan." Charity L Jargbo, 15 år

De frigivna slavarnas land

LIBERIA BILDADES 1847 av frigivna slavar från USA. 1840 fanns det 4 miljoner slavar i USA. Men allt fler var emot slaveriet. En del tyckte att slavarerna skulle frigges och bli medborgare i USA. Andra tyckte att de skulle återföras till Afrika. Från 1820 och framåt fördes cirka 15 000 frigivna slavar på fartyg till den del av Afrika som fick namnet Liberia. Liberia betyder "Frihet". Huvudstaden fick namnet "Monrovia" efter James Monroe som var president i USA.

De frigivna slavarerna förde med sig det sätt att tänka som de själva upplevt: Att somliga människor är bättre än andra. Förut behandlades de själva illa.

I det nya landet blev de istället de högsta i samhället. De som bodde i området sedan tidigare behandlade illa av de som kom från USA. De nyanlända, Amerika-Liberienarna, bestämde allt och blev landets överklass. Det är de fortfarande. Den orättvisa fördelningen av makten var en av anledningarna till inbördeskriget. Rebellledaren Charles Taylor sa att han skulle befria invånarna från Amerika-Liberianerna. Men istället tog han själv makten och Charles Taylor är själv Amerika-Liberian.

Mycket i Liberia liknar USA: Flaggan ser nästan ut som USA:s flagga, men har bara en stjärna i övre vänstra hörnet, istället för 52. Större delen av grundlagen är densamma, pengarna heter dollar och man pratar engelska.

"Kimmies ord fick mig att lägga ner mitt vapen"

När han var 14 år fördes Francis bort för att bli barnsoldat. Han lärde sig att döda och levde ett hemskt liv. Men när han hörde Kimmie Weeks på radion började han drömma om att soldatlivet skulle ta slut.

Etidig morgon blir vår by attackerad. Det hörs skottlossning från alla håll, människor springer kors och tvärs för att komma undan. Granater exploderar. Hus blir träffade och börjar brinna. Jag inser plötsligt att jag tappat bort min familj och springer ut på landsvägen tillsammans med en massa andra flyende människor.

Rebellerna har satt upp en vägspärr som bevakas av pojksoldater. Flera ser yngre ut än jag själv. Dom är klädda i alla möjliga konstiga kläder. En har vit klänning, en annan en alldeles för stort kostym. Dom har magiska amuletter hängande runt halsen, granater och ammunition över axlarna, läskiga tatueringar på armarna och är krigsmålade i ansiktena. Dödskallar sitter uppsatta på pålar. Dom skjuter i luften för att skrämmas.

– Ställ upp på led! Pojkar till höger! Flickor till vänster!

Dom som inte gör som dom säger skjuter dom ihjäl direkt. Folk grips av panik. Dom skriker rakt ut och gråter förtvivlat när de ser vad som händer med

människorna runt omkring.

– Du där, ropar en av pojksoldaterna och pekar på mig där jag står i pojkleddet. Ta den här lådan med ammunition. Du ska bära den åt mig. Rör på benen!

Jag visste inte då att detta var början på mitt livs mar-
dröm.

Blev omänsklig

Jag var tvungen att halvspringa med den tunga ammunitionslådan på huvudet. Om jag inte tog mig fram fort nog genom snåren sköt dom på marken precis vid mina fötter. Till slut kom vi fram till rebellernas läger.

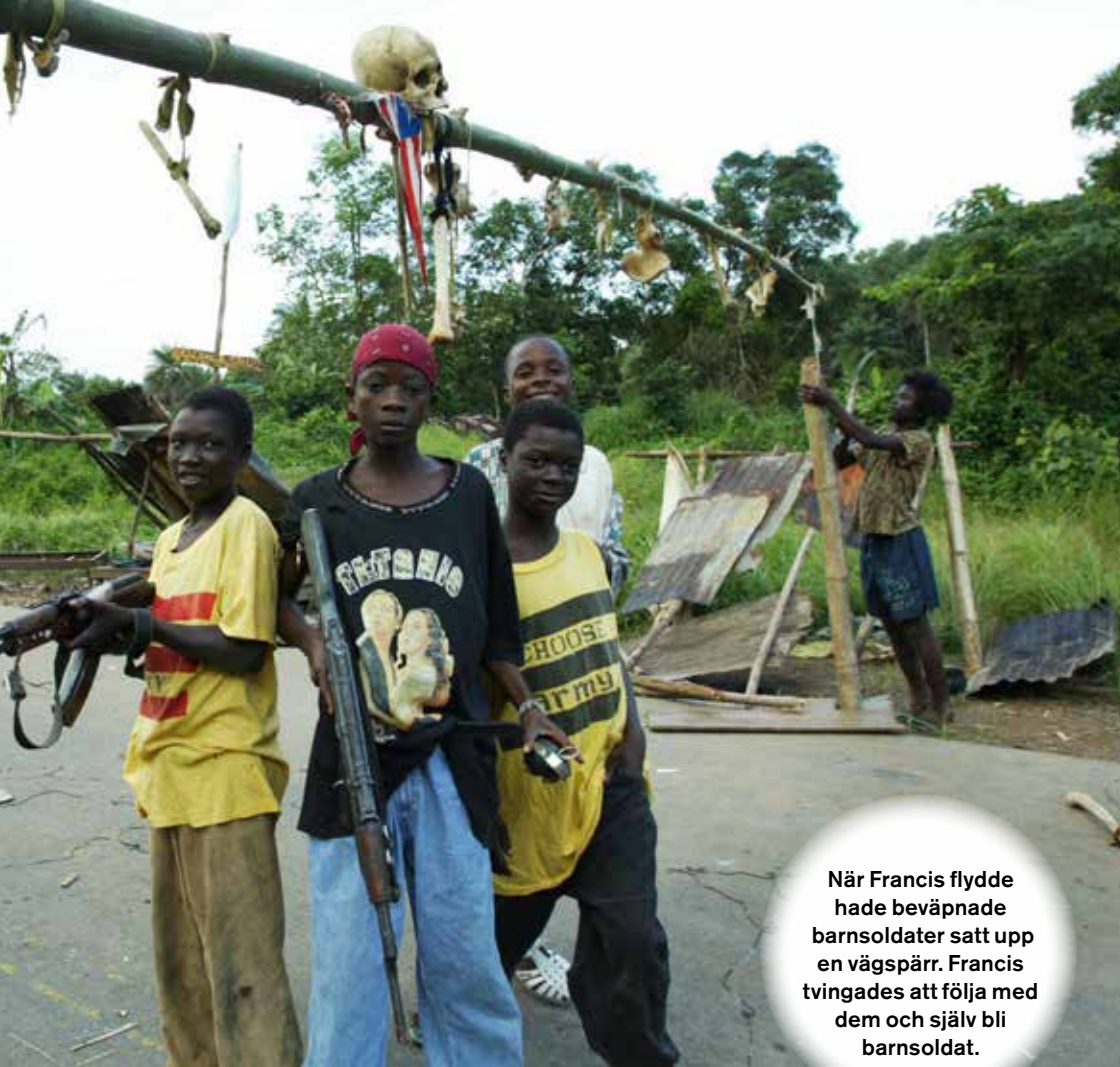
PATRICK ROBERT / CORBIS / SCANPIX

Jag fick lära mig att hantera ett automatgevär. Då upphörde jag att vara en mänsklig varelse, fastän jag vuxit upp som en vanlig pojke. Jag lärde mig att döda som lydig soldat.

Vi barnsoldater skickades alltid ut i första ledet. För att vi skulle bli modiga gav dom oss knark. Vi visste inte vad vi gjorde. Om vi överlevde en

När han hörde Kimmie Weeks tala i radion började Francis drömma om att slippa vara soldat. Idag jobbar han för fred.

När Francis flydde hade beväpnade barnsoldater satt upp en vägspärr. Francis tvingades att följa med dem och själv bli barnsoldat.

Dömd för brott mot mänskligheten

DEN 26 APRIL 2012 dömdes Liberias förre president Charles Taylor av Internationella Brottmålsdomstolen i Haag i Nederländerna. Han dömdes till 50 års fängelse för brott mot mänskligheten under kriget i Liberias grannland Sierra Leone, för att "...ha planerat några av de mest brutala brotten i människans historia, inklusive tortyr, mord och våldtäkter."

Charles Taylor försåg också rebellerna i Sierra Leone med vapen. Rebellerna betalade med diamanter som Charles Taylor smugglade till Belgien. "Blodsdiamanter" brukar man kalla dem, eftersom diamanterna användes för att betala vapen, som dödade 50 000 människor och tvingade 2,5 miljoner på flykt. På grund av diamantsmugglingen kunde kriget i Sierra Leone pågå i över tio år.

Brotten som Charles Taylor orsakade i sitt hemland Liberia är han däremot inte dömd för. Det var Charles Taylor som startade kriget 1989. Kriget skulle vara över på tre dagar, lovade han. Men det pågick i 14 år. 200 000 människor dödade och halva befolkningen flydde till grannländerna. Fler än 20 000 barn tvingades bli soldater.

attack belönade ledarna oss med militära grader för att vi skulle känna oss duktiga. Truppen blev som vår familj, och befälhavarna som våra föräldrar. Vi ville visa att vi kunde strida och verka orädda, för då fick vi beröm. Om man visade sig rädd blev man straffad direkt.

Vi trodde att rebelledaren Charles Taylor var en hjälte och jublade när vi såg honom.

Fredsambassadören

Så där fortsatte det som i en evighet. Men en dag när jag sitter i lägret bland de andra barnsoldaterna och rengör mitt vapen, hör jag en ung man prata på radion om kriget på ett helt annat sätt än jag hört förut. Han säger att vi barnsoldater har blivit lurade. Vi är utnyttjade av rebelledarna, säger han. Han säger också att det är förbjudet att använda barn som soldater och att alla barnsolda-

ter ska få lämna krigandet. Rösten var Kimmie Weeks.

Jag tänker till och inser att det han säger är sant.

Jag började drömma om att livet som soldat skulle ta slut. Men jag kunde inte fly från lägret. Om jag försökte skulle dom döda mig direkt. I den del av landet där vi var pågick ännu strider, trots att fredsförhandlingar påbörjats i huvudstaden och många barnsoldater hade avväpnats. Jag kände mig oerhört frustrerad. Jag tänkte hela tiden på om om jag skulle dö nu, när jag förstått att jag borde sluta strida.

Till slut skriver vår rebelledare på fredsavtalet. Det är då jag träffar Kimmie personligen. Han kommer till ett av lägren för barnsoldater. Han säger något som jag aldrig glömmer:

– Ni är unga som jag. Vi är morgondagens Liberia och vårt land är helt beroende av

alla unga människor. Låt inte vapen och rebelledare förstöra era liv. Så fort du använder ett vapen så förstör du ditt och andras liv. Jobba för fred, inte krig!"

Jag kände mig motiverad att följa hans exempel.

Kimmie var ju en ung pojke som jag. Han hade varit tvungen att fly från Liberia för att Charles Taylor ville döda honom. Och nu hade han valt att komma tillbaka för att hjälpa oss. Vi kallade honom för Fredsambassadören.

Kimmie hjälpte mig och andra barnsoldater att bilda en organisation för de barn och ungdomar som varit soldater och ville återvända till ett vanligt liv. Jag jobbar för fred nu. Jag tänker aldrig mer använda vapen." ☺

Barnsoldat under kriget i Liberia.

Abigail gör barn

Det hemska börjar när Abigail är sju år och hennes mamma kommer inrusande med lillebror på ryggen.

– Skynda dig! Packa dina kläder! Vi måste ge oss av. Soldater har börjat råna och döda människor. Dom har spärrat av flera vägar, ropar hon.

Idag är Abigail 17 år och volontär hos Kimmie Weeks organisation YAI. Hon lär fattiga barn att läsa.

Innan kriget var livet bra. Abigail gick i sin älskade skola, som hon hade längtat så efter att få börja i.

Men när Abigail gått ett år i skolan hör hon oroande nyheter på radion. Rebeller närmar sig huvudstaden Monrovia, där Abigail bor.

Dag för dag kommer kriget närmare. Tills den dag de är tvungna att ge sig av.

På flykt

De springer längs gatorna, men när de rundar ett gat hörn möts de av pojkar med stora vapen. Pojkarna skriker och skjuter med sina vapen för att skrämmas. Vuxna män står på knä med gevär riktade mot huvudet.

Abigail blir stel av skräck. Hur kan så små pojkar bete sig så här, tänker hon.

– Vad har du i väskan, skriker en av pojsoldaterna till Abigail och sliter åt sig väskan.

– Och du kvinna! Har du nåt mer?

Pojkarna söker igenom Abigails mamma från topp till tå. De hittar till slut pengarna hon gömt under kläderna och skrattar triumferande:

– Ha! Jag visste väl det, säger en pojke.

De vandrar i många timmar tillsammans med många andra. Ingen pratar. Det enda som hörs är fötters steg mot vägen och barn som gråter.

– Jag är trött mamma, klagar Abigail. Kan vi inte vila?

– Nej, skynda på, vi måste vidare, säger mamma och tar henne i handen.

En liten lastbil kommer körande. Alla ropar: ”Stanna! Låt oss åka med!” Fastän flaket redan är fullt med folk stannar chauffören. Mamma

glada

tar snabbt tag i kanten på flaket och häver sig upp. Hon lyckas få tag i Abigails arm precis som bilen startar och kör iväg igen.

– Vart ska vi, frågar Abigail.
– Jag tror att vi kan komma till mormors by på den här vägen, svarar mamma.

Från flaket ser Abigail många flyende människor. En del bär packning på huvudet, andra i en skottkärra. Hon ser barn som gråter förtvivlat och letar efter sina föräldrar. Hon ser skadade människor som sitter vid väggkanten och döda kroppar ute på fälten.

Hej då mamma!

Nästa dag kommer de fram till mormors by.

– Vilken lycka! utbrister mormor när hon ser dem.

Efter ett par veckor säger Abigails mamma:

– Min älskade lilla Abigail. Var nu duktig och hjälp mor-

mor med odlingarna. Jag tar med mig lillebror och åker tillbaka till Monrovia. Om det är lugnt kommer jag och hämtar dig.

– Snälla mamma, låt mig få följa med! ber Abigail.

– Nej, det är bättre för dig här. Men lillebror måste jag ta med, han är ju bara en bebis.

Varje dag går Abigail ut till vägen för att se om mamma kommer. Hon väntar när busar och bilar kommer från Monrovia. Men mamma kommer aldrig.

– Du måste jobba på så att vi har riktigt mycket att sälja när kriget är slut. Då kan vi åka till Monrovia och du kan börja skolan, lovar mormor. Abigail jobbar i fälten, hämtar vatten, rensar ogräs och, till slut, sår frön.

Efter mer än ett år säger mormor orden som Abigail väntat på:

– Nu har vi tillräckligt att sälja.

Abigail blir lycklig. Kanske kan hon nu hitta sin mamma och börja skolan.

Tillbaka i skolan

I Monrovia är mycket förstört av kriget. Sönderskjutna och nerbrända hus. De flyttar in i ett hus med några släktingar. Men ingen vet var Abigails mamma och

Abigail, 17

Min bästa sak: Min TV och min mjuka säng!

Älskar: Att lära mig nya saker.

Drömmer om: Att bygga sjukhus så att även fattiga kan få vård.

Gillar inte: När föräldrar inte låter sina barn gå i skolan.

Det värsta som hänt: Att mamma dog och inte kan se hur bra det går för mig.

Vill bli: Sjuksköterska, för då hjälper man verkligen människor.

lillebror finns. Någon säger att de mött henne på gränsen till grannlandet Elfenbenskusten och att hon var på väg till Nigeria. Det är allt Abigail lyckas ta reda på.

De finner en plats på marknaden där de kan sälja sina grönsaker. Varje kväll räknar de hur mycket de fått ihop och gömmer pengarna i en plastpåse under madrassen som de sover tillsammans på. ❖

Barnen kommer ofta till Abigail för att få råd om de har problem. Kanske har de blivit slagna hemma eller blivit mobbade.

En del dagar går Abigail till lekparken efter skolan för att prata med barnen och hjälpa dem som har problem.

– Jag har just flyttat till stan med min mamma, säger en flicka. Mamma har inte råd att betala min skolavgift så därför måste jag sälja bröd varje dag. Jag hoppas kunna börja skolan nästa termin.

– Du ska se att det går bra, uppmuntrar Abigail. Studera ordentligt när du väl börjar skolan. Då kan du komma hur långt som helst.

En kväll sitter Abigail och mormor som vanligt på sängen och räknar hur mycket de sålt för på marknaden. Då säger mormor:

– Nu min Abigail har vi tillräckligt med pengar för att du ska kunna börja skolan. Abigail kramar om mormor, hoppar ner på golvet och dansar runt. Hon tänker på vad mamma brukade säga:

– Abigail, glöm aldrig att det finns två vägar till framgång. En del föds till framgång, medan andra måste kämpa sig dit.

Möter Kimmie

En dag när Abigail kommer hem från skolan och öppnar dörren sitter hennes mamma i soffan! Hennes lillebror sitter bredvid. Hon rusar fram och kramar om dem länge, länge.

– Mamma! Var har du varit? Jag har längtat så!

Mamma berättar hur hon var tvungen att fly över gränsen för att komma undan kriget.

Men Abigail ser att något inte är riktigt som det ska vara. Det syns tydligt att

mamma är sjuk. En natt tre månader senare dör hon. Abigail gråter sig till sömns flera nätter och stannar hemma från skolan. Men när hon lugnat ner sig säger hon till sig själv: ”Hur mycket jag än gråter kommer inte mamma tillbaka. Låt mig visa världen att mamma Winnies dotter kan lyckas även om Winnie inte är här!”

En tid senare är Abigail inbjuden till en avslutning i en kompis skola. En speciell talare är inbjuden. Det är Kimmie Weeks. När Kimmie berättar om sina egna erfarenheter av kriget känner Abigail igen sig. ”Tänk att en sådan person gått igenom likadana svårigheter som jag själv. Det betyder att jag också kan lyckas.”

– Låt inte svårigheter stoppa dig i ditt liv. Ta dina studier på allvar och bli det du vill, hör hon Kimmie säga.

Vill hjälpa barn

När hon kommer till sin skola nästa dag berättade Abigail:

Abigail älskar sina mjukisdjur och det gör också alla barn som besöker henne.

– Vet ni!? Jag lyssnade på Kimmie Weeks igår! Hennes klasskamrater vill höra allt vad han sagt.

När Abigail blir inkallad till rektorn undrar hon oroligt vad hon gjort för fel: ”Kanske har jag inte varit ute på rasterna ... eller...har någon dött?” Men rektorn vill något annat:

– Kom in. Sitt ner så ska du få höra. Kimmie Weeks och YAI har erbjudit sig att betala dina skolavgifter eftersom du är en av skolans bästa elever och sköter dina studier så bra.

”Min dröm håller på att gå i uppfyllelse! Tänk om min mamma kunde se mig nu!” tänker Abigail.

Abigail vill ha ut något mer av kontakten med Kimmie. Hon letade rätt på hans

Finkläd och med fin naglar.

Ibland samlas tio grannbarn i Abigails mjuka säng för att titta på en film på TV.

– Abigail är alltid schysst. Hon är vänlig mot folk här i området. Hon tar hand om barnen, leker med dem och lär dem saker. Fler borde vara som hon, säger Abigails kompis Mayamu.

erfarenhet hur stor skillnad det är när någon finns där för en när man är liten. Att någon annan tar hand om en och bryr sig.

– Jag vet att jag kan få barn att känna sig lyckliga. Vi sjunger och leker mycket. I den vanliga skolan är det mycket samma sak varje dag. Jag vill skapa en stor skola där alla tycker om att vara. När man skrattar lär man sig bättre.

Abigail har också blivit en ledare i sitt kvarter. Många barn kommer till henne med sina problem. En del kommer gråtande för att de blivit slagna. Abigail lyssnar, tröstar och kommer med förslag. Ibland kan det vara tio barn i hennes säng.

– Jag är stolt över att vara med i Kimmies organisation. Det är mycket bättre när unga människor hjälper unga. Man tar det mer på allvar”. 🌍

kontor och ber att få träffa honom.

– Vad kan jag hjälpa dig med, frågar Kimmie.

– Jag är väldigt tacksam för det studiebidrag jag får från er. Nu vill jag hjälpa barn som har det svårt, så som jag själv haft det. Precis som du gjort. Vad kan jag göra? Jag har tid efter skolan varje dag.

Lär fattiga barn

Kimmie föreslår att Abigail ska gå YAI:s kurs och lära sig undervisa barn som inte har råd att gå i skolan. Det passar Abigail perfekt. Hon älskar att vara med barn och lära dem saker. Nu är hon volontär för YAI flera dagar i veckan och undervisar barn i ett av de fattigaste områdena i Monrovia. Hon vet av egen

– Åh, vad jag längtade att få börja skolan. Vad hemskt det var när kriget började och jag var tvungen att sluta igen. Utbildning är ju superviktigt. Därför är jag volontär i YAI:s extraskola och hjälper barn som inte har möjlighet att gå i skolan, berättar Abigail.

I skoluniform.

Abigails favoritskor när hon är hemma.

Under kriget hjälpte Abigail sin mormor att odla grönsaker. När de sålde dem på marknaden fick de pengar så att Abigail kunde börja i skolan.

Säljer för att gå i skolan

I LIBERIA går bara hälften av alla barn i skolan. Många familjer blev fattiga av kriget och har inte råd att betala skolavgiften. Kriget gjorde också många barn föräldralösa. Därför måste barn sälja olika saker, för att få ihop pengar till skolavgiften. De som bor runt YAI:s lekpark passar på att vila en stund under det stora trädet, leka och prata med sina kompisar. Abigail brukar gå dit för att ge barnen goda råd.

Köp strumpor!

"Varje dag efter skolan säljer jag strumpor för att få ihop pengar till skolavgiften. Jag är glad att den här lekplatsen finns just här, annars skulle jag inte ha någonstans att ta vägen när jag behöver en paus."
Enoch, 15 år, Strumpförsäljare

Köp sopborste!

Paul, 15 år
Sopborsteförsäljare

Köp toalettborste!

Rufus, 15 år
Toalettborsteförsäljare

Köp bröd!

Rebecca, 13 år
Brödförsäljare

Köp vatten!

Asarah, 10 år
Vattenförsäljare

Lek i fred

"BARN HAR RÄTT ATT LEKA! Alla barn behöver leka! Men att leka är inte en självklarhet för många barn här i Liberia. Nu är det fred men många barn kan inte leka ändå eftersom det finns så få platser där man kan leka fritt. Därför kämpade vi hårt för att lekparken här i Paynsville skulle få finnas kvar. Myndigheterna planerade att jämna den med marken och bygga hus där istället. Vi skaffade pengar så att vi kunde restaurera lekparken. Den var helt förstörd efter kriget med kulhål i rutchbanan och gungställningarna omkullvälta. Nu samlas barn här och leker igen. Våra volontärer går hit och pratar med barnen och motiverar dem att gå i skolan. Också dom barn som måste jobba och sälja saker för att hjälpa sin familj kan komma hit en stund."

Kimmie Weeks

Köp kakor!

Patience, 13 år
Kakförsäljare

Köp tvål!

"Min pappa tycker det är bra att jag gör något och tjänar pengar till skolavgiften. Just nu säljer jag tvålar. Jag skulle hellre vilja måla reklamskyltar utanför affärer. Jag är jättebra på att rita."

Prince, 15 år
Tvålförsäljare

Ingen lek i krig

– NÄR DET ÄR KRIG och man är hungrig kan man inte skratta, säger Lass. När det är krig kan man inte spela fotboll, inte hälsa på sina kompisar, inte göra någonting som är roligt. När det var krig låg vi på golvet och var rädda för att bli dödade. För att kunna leka måste det vara fred.

Teater mot barnhandel

"MÅNGA ÄR RÄDDA för att komma hit till West Point. Här bor många före detta rebelsoldater och folk är fattiga. Här finns många barn som rövats bort från byar på landet för att komma hit och jobba åt någon, tigga eller sälja olika saker. Dom går inte i skolan och behandlas som slavar. Fattiga flickor utnyttjas av äldre män. Ibland lockar mannen med att betala flickans skolavgift, men han gör det bara

om han kan utnyttja henne. Vi gör gatu-teater för att få folk att förstå att det är fel att behandla barn så. YAI stödjer oss för dom tycker det är viktigt att människor vet vad som händer med barn. Folk gillar våra pjäser och det blir ofta diskussioner efteråt."

Philomena, 15 år

Vill lära mig

"Jag älskar att komma hit. Förut hade jag inget att göra på dagarna för mina föräldrar har inte råd att betala skolavgift. Men jag vill ju också lära mig saker, som barnen i skolan får. Och det gör jag nu! Här berättar dom historier och lär oss sånger och ramsor. Det värsta jag vet är att inte få lära mig saker. Jag vill bli journalist och skriva om vad som händer i andra länder så att vi i Liberia får veta mer om världen."
Tom, 15 år

Vill bli Rättvisa Advokaten

DET ÄR AVSLUTNING i Zoe-Louise Preparatory School i Monrovia och Anthionette, 12, presenterar dagens talare:

– Kimmie Weeks är en förebild för oss för han jobbar hårt för att förbättra livet för barn i Liberia.

Kimmies organisation Youth Action International har utbildat lärarna i

Anthionettes skola och försett dem med roligare undervisningsmaterial.

– Det spelar ingen roll hur gamla ni är eller vilken bakgrund ni har, säger Kimmie. Jag växte upp utan pappa, gick hungrig och var tvungen att tigga ihop pengar till skolavgiften. Fortsätt kämpa! Ge inte upp! Gör Liberia till en bättre plats att leva på!

– Jag vill bli en rättvis advokat, säger Anthionette. För här i Liberia är inte alla advokater rättvisa. Den som har pengar kan se till att den som är skyldig döms som oskyldig. Det är inte bra. Jag vill att Liberia ska komma ihåg mig som den Rättvisa Advokaten.

Anthionette, med sin förebild Kimmie.

De går i i YAI:s extraskola

YAI HAR startat extraskolor i fattiga kvarter för de barn som inte har råd att gå i vanlig skola. Abigail kommer efter skolan flera dagar i veckan till extraskolan i New Kru Town för att hjälpa till att undervisa barnen.

Vill bli president!

"Jag är så glad att jag har fått börja här. Det är som en riktig skola, fast roligare. Förut var jag tvungen att jobba hela dagarna och tvätta kläder, hämta vatten och gå till marknaden för att handla. Så en dag berättade min faster att det fanns en extraskola där barn fick lära sig saker och att jag kunde få börja! Nu kan jag skriva mitt namn och har fått en massa kompisar. Jag vill bli president i Liberia. När jag är president ska jag sänka priset på ris för dom fattiga har inte råd att köpa det."
Rina, 9 år

YAI gör skolan rolig

– MÅNGA SKOLOR i Liberia är tyvärr tråkiga, säger Helena Carter, som är ansvarig för skolprogrammet på YAI. Ofta består undervisningen av att en lärare skriver med krita på svarta tavlan medan barnen skriver efter i sina skrivböcker. Om någon elev inte skriver rätt eller kommenterar något högt är läraren snabbt där med sitt spö och slår till. Vi vill förändra det. Det måste vara roligt när barn ska lära sig. Då går det så lätt att lära sig.

– Därför älskar alla YAI:s skolprogram. Vi gör lekar, sånger, ramsor och danser. Under vår utbildning får lärarna lära sig att inte slå barnen. Dom tror att man inte kan få barn att lyda utan att slå dom. Men det är ju helt fel. "Prata med barnen", säger vi. YAI har utbildat 400 lärare. Skolorna som är med i programmet har blivit mycket populära och många barn vill gå där.

”Sluta slå barn!”

När Nene kommer till barnhemmet står alla de andra barnen framför huset och möter henne.

Hon är blyg och vill inte släppa mormors hand.

Då går ett av barnen fram till henne och säger:

– Jag heter Kulha. Om du vill kan vi vara bästa vänner, du och jag.

Flytten till YAI:s barnhem kunde inte ha börjat bättre. Nu, flera år senare, har Nene blivit modig och spelar gatuteater för barnets rättigheter.

Nene växte upp med sin mormor eftersom hennes mamma dog under kriget, när hon var bebis. Mormor hade inte råd att låta Nene gå i skolan. Nene stod ofta innanför dörröppningen och kikade på de andra barnen när de skyndade förbi, på väg till skolan. Hon ville inte att de skulle få syn på henne, för då brukade de ropa elaka saker till henne:

– Kolla, där står hon som inte har någon mamma! Hon går ju inte ens i skolan!

Nene brukade springa in till mormor och gråta i hennes knä.

– Såja, Nene, gråt inte. Var modig! sa mormor. Det är det enda sättet att komma vidare i livet.

Det gjorde ont att känna sig utanför det där som verkade så roligt. Hon var ju så nyfiken, men mobbningen hade gjort henne blyg.

Så en dag kom en främmande kvinna till mormors hus.

– Jag har hört att ditt barnbarn inte går i skolan, sa kvinnan. Om ni vill kan hon börja i en skola nära barnhemmet som jag är förestandare för. Det kostar ingenting.

Färden till barnhemmet var den längsta och lyckligaste resa Nene gjort. När de kom fram stod alla barn och väntade. Det var då hon träf-

fade Kulha. De blev verkligen bästa vänner och sedan dess har de gjort allting tillsammans.

– Kulha är som min syster, säger Nene. Dom andra barnen är också som syskon.

Barnrättsklubben

Nene vågade knappt prata med någon när hon kom till barnhemmet, förutom med Kulha förstås. Men en dag kom en man på besök. Han undrade om några elever ville starta en barnrättsklubb i skolan. Nene tänkte: ”Det där skulle jag gärna göra, men jag vågar inte...”

Efteråt kom några av Nenes klasskamrater springande till henne.

– Nene, kan inte du vara med om vi startar en barnrättsklubb, sa en flicka.

– Nej, jag kan inte, jag menar har inte tid, svarade Nene undvikande.

– Men, snälla, vi behöver dig som sekreterare. Du skriver ju så snyggt, är duktig i skolan och alltid schysst mot andra. Kom igen!

Nene kände sig smickrad. Inte visste hon att de tyckte hon var så bra. Till slut sa hon:

– Okej, jag är med. Jag kan prova att vara sekreterare.

På första mötet var det mer än 50 elever. Nene var så nervös att handen skakade när hon skulle anteckna vad som sas. Innan hon somnade den kvällen bad hon:

– Gode Gud! Hjälp mig att bli modig och våga prata vid nästa möte.

Under nästa möte med barnrättsklubben vågade

– Jag är stolt över att jag kommit så här långt. Jag är bara 16 år och kan redan en massa saker. Jag hoppas andra kan känna likadant, säger Nene.

Nene säga vad hon hade för idéer och vara med och planera en massa annat. Hon skrev protokollet med lugn hand. Hon hade lyckats bli modig!

Ger råd

Barnrättsklubben har förändrat Nenes liv. Både elever och lärare kommer till henne för att fråga om råd. När rektorn är borta brukar han be Nene läsa upp meddelanden till lärare eller föräldrar. Hon går hem till föräldrar som inte låter sina barn gå i skolan och får dem att ändra sig.

På ett av barnrättsklubbens möten diskuterade man att många barn blir slagna av sina föräldrar. En del barn har ärr på kroppen, andra kommer till skolan med blåmärken eller måste stanna hemma för att de blivit så illa slagna.

– Det är inte rätt. Man får inte slå barn, sa Nene. Vad kan vi göra för att få folk att förstå det?

– Vi kanske kan göra sketcher och spela upp på ställen där folk brukar hålla till, föreslog någon. Alla tyckte att det var en bra idé.

Några veckor senare har alla roller fördelats och hela gruppen tågar iväg till torget i centrum. De knackar på dörrar och uppmanar folk att

Kulha och Nene har fått praktikplats på en bil- och motorcykelverkstad. De får lära sig att köra motorcykel och bil och att laga motorer.

– Roligast är att plocka isär motorn och sätta ihop den igen, tycker Nene. Det är lite samma sak som att lära sig hur människokroppen fungerar, med olika delar som får hela allt att fungera.

komma ut och titta. De har bett den traditionelle nyhetsutroparen, ”The Town Crier”, att med sin höga röst meddela vad som ska hända. Han går runt och ropar:

– Gå inte till fälten idag! Samlas på torget! Samlas på torget! Det kommer folk som vill prata med er om barnets rättigheter!!! Samlas på torget!!

Det kommer massor med människor, säkert flera hundra.

Slå inte barnen

Nene skriker och slår ”sitt barn” med en käpp. I en annan sketch köper en pappa öl för pengarna som skulle vara till barnens skolavgifter. Publikens skrattar och kommenterar vad som händer i pjäserna. Någon ropar instämmande. Någon annan blir arg och säger:

– Det är klart att man mås-

Nene i sitt fotoalbum, som är en av hennes käraste ägodelar.

te slå barnen, vad ska det annars bli av dom?

Efter teatern berättar de om barnets rättigheter.

– Ni måste sluta slå barnen, det är inte bra för dom. Prata med dom istället, säger Nene.

Nene går fram till en av de mest högljudda kvinnorna och säger:

– Om du pratar med dina barn på ett vänligt sätt och inte med en elak eller arg röst så kommer dom att lyssna. Jag lovar!

Nene står riktigt nära kvinnan som hon pratar med. Hon hade märkt att folk lyssnar bättre då. Kvinnan tittar förvånat på Nene.

– Jaha ... jag kanske kan försöka, svarar hon.

När de ska somna den kvällen säger Nene till Kulha:

– Vet du, jag fick en idé idag. Vi har ju drömt om att bli läkare båda två och starta ett sjukhus där också dom fattiga kan få vård. Men nu kan jag tänka mig att bli skådespelare och göra filmer som

uppmuntrar barn och får människor att förstå att barn har rättigheter.

– Vi kanske kan göra både och, säger Kulha. ☺

Nene, 16

Älskar: Idrott.

Ogillar: Slagsmål.

Favoritmat: Ris och bröd.

Det bästa: Att jag fick komma till Kimmies barnhem och börja skolan.

Det värsta: Kriget när folk dödade varandra.

Förebild: Liberias president Ellen Sirleaf Johnson.

Vill bli: Läkare eller skådespelare.

Nene och Kulha springer hand i hand. De har nästan alltid varit tillsammans sedan den där dagen då Nene kom till barnhemmet.

En dag på hemmet för föräldralösa

PÅ KIMMIES OCH YAI:S BARNHEM bor 66 barn. De flesta förlorade sina föräldrar i inbördeskriget. Alla på barnhemmet hjälps åt att laga mat, städa, röja mark och sköta de stora odlingarna när de inte går i skolan. Barnhemmet är nästan självförsörjande på mat. Förut var barnhemmet så förfallet att det regnade in. Men tack vare YAI kunde man bygga ett nytt och större hus.

04.30 Väckning
"Upp o hoppa!" ropar tant Kumba. "Dags att vakna!"

05.00 Morgondusch
Barnhemmet har en egen brunn där barnen hämtar vatten till allt. Hinken blir ofta tung. Men hellre det än att gå två gånger.

06.00 Morgonbön
Alla kan trumma och sjunga de traditionella bönsångerna

08.00 Förskola
När de större barnen gått till skolan får de små barnen undervisning på barnhemmet.

07.00 Skoldags
De barn som är över tolv år går till skolan som ligger längs den stora landsvägen mot Freetown. Om det regnar väntar barnen med att gå till skolan tills regnet slutat.

06.30 Frukost
Varje morgon serveras ris med rivet kött till frukost. Blandningen är bra för barn som växer.

14.00 Lunch
Till lunch blir det fofou (gröt gjord på kassava-rot) och kokta blad som liknar spenat.

15.00 Lekdags

När alla kommit hem från skolan, ätit och vilat finns det tid för lek och sport. De små barnen ritar upp "Kungens dotter" på marken.

16.00 Odlingarna

Det mesta av maten som man äter på barnhemmet kommer från de egna odlingarna. Alla barnen hjälper till med att så, rensa ogräs och skörda.

18.00 Kvällsbön

"Gode Gud, hjälp mig att leva mitt liv på ett bra sätt och ta hand om min mamma och pappa i himlen", ber barnen under kvällsbönen.

19.00 Läxdags

Klockan sju är det mörkt. För att barnen ska kunna läsa sina läxor tänder Mamma Kumba de stora batteri-drivna läslamporna.

20.00 Godnattbön och småprat

Innan det är dags att sova passar Nene och Kulha på att lyssna lite på radio och småprata om vad som hänt under dagen. Sen ber de en bön för att sova i gott beskydd under natten.

21.00 Släckt och låst

Mamma Kumba låser dörren och ser till att alla är tysta.

Kimie talar med lagen.

Fotboll föreningar

PRINCE FC möter Plumcut Young Professionals och YAI har givit båda klubbarna bollar, tröjor, shorts och skor. De utbildar också lagledarna Prince och Lass. Matchen slutar 2-2 och spelarna samlas för att lyssna på Kimie Weeks:

– Om fler lär sig att samarbeta som ni kan vi komma långt här i landet. Fotboll bygger fred. Vi ska se till att det finns ett fotbollslag i varje kvarter och utbilda fler lagledare och förebilder som Prince och Lass. Många barn i det här området drabbades av kriget och saknar föräldrar. Dom går inte i skolan utan drar omkring sysslösa, hamnar i kriminella gäng eller börjar droga. Vi ska ge dom hoppet tillbaka.

Prince ger sig inte

”JAG FICK IDÉN att vi skulle kunna spela fotboll på allvar här i kvarteret. Fastän jag visste att vi har dåligt med pengar bad jag mamma om att få köpa en läderfotboll. Jag gick ned på knä och sa:

– Snälla mamma, kan jag inte få köpa en fotboll?

– Nej Prince, du vet att vi inte har råd, svarade mamma irriterat.

Men jag gav mig inte. Jag gick till min moster och morbror, som är äldre än mamma, och bad dom att övertala henne. Dom tyckte att min idé lät bra och följde med mig hem.

– Prince har ju sålt vatten i många år. Han kan väl få köpa en fotboll, sa min moster.

Mamma tittade argt på mig, men sa.

– Okej då, börja spara och köp den där fotbollen.

Jag sålde vatten som aldrig förut. Jag skyndade mig hem från skolan, hämtade kylboxen med vatten och gav mig ut på gatorna. Det tog flera veckor att få ihop pengarna. Sen tog jag bussen in till stan. Jag skyndade mig till sportaffären, la pengarna på disken och fick den fina läderbollen. Jag studsade fram av glädje hela vägen hem. Dom andra i laget sprang omkring som galningar när dom såg att jag kom med fotbollen.

Att bli ett bra lag kräver att vi håller ihop. Man kan inte

bli bra utan att ta träningen på allvar, precis som med skolan.

Vi håller ihop

För ett tag sedan sa mamma:

– Jag är ledsen att jag var så negativ när du ville köpa fotbollen. Jag ser att det varit bra för dig och för många andra. Folk respekterar dig och det gör jag också.

Nu håller vi ihop här i kvarteret. Jag är lagledare för Prince FC och brukar säga:

– Håll ihop och bråka inte. Respektera alla andra i området, även dom andra lagen.

Nu när vi fått stöd av YAI känner jag att vi är del i något större. Vi som är unga behöver förebilder. Inte många orkar prata med oss ungdomar, men Kimie och hans medarbetare gör det. Både Lass och jag är volontärer för

YAI och mentorer för våra spelare. Jag vill bli en bra ledare för ungdomar och jag tror att jag kommit en bit på väg. Föräldrar kommer till mig och tackar mig för att deras barn har förändrats sedan dom började spela med oss. Det känns bra.”

Prince, 15

Favoritspelare: Ronaldo, Portugal

Hur är en bra ledare?
Lagets spelare tycker att Prince är en bra ledare för att han:
är generös, hjälper andra, är respektfull, ger goda råd, förstår deras situation, har tålamod.

TEXT: GUNILLA HAMNE FOTO: SENAY BERHE

Fredrick med goda hjärtat

Fredrick ställer alltid upp för kompisar och för dem som har det sämre.

”MITT HJÄRTA SLÅR extra hårt när jag tänker på fotboll. Den gör att man får en massa vänner. Därför är det färre slagsmål här i kvarteren nu när vi har fotbollen att tänka på. Jag tänker bli Liberias nya fotbollsstjärna.

Mitt hjärta slår inte bara för fotboll utan också för andra människor. Andra säger att jag har ett gott hjärta och det är jag stolt över. När någon i vårt kvarter är hungrig delar jag med mig av den mat vi har hemma. Om jag får presenter till jul ger jag alltid bort en del till den som inte fått något. Varje dag samlar jag ihop barn i mitt

kvarter som inte går i skolan och undervisar dom. Då känner dom sig inte så utanför. Jag brukar gå hem till deras föräldrar och uppmana dom:

”Gör så att ditt barn kan börja i skolan. Försök spara så att det räcker till skolavgiften.”

När jag lånade ut mina fotbollsskor till en kompis hade sulan lossnat när han lämnade tillbaka dom. Därför har jag inga riktiga skor idag, bara plastsandaler. Men jag lånar ett par skor av någon annan när jag ska in på plan. Det ordnar sig alltid.”

Fredrick, 14

Fredrick värmer upp med flip-flop-sandaler, men får låna ett par skor från spelaren han byter av med under matchen.

Blyge Lass blir ledare

”JAG ÄR LAGLEDARE för fotbollslaget Plum Cut Young Professionals. Jag är otroligt stolt över att vi har ett så bra lag. Nästa år ska vi vara med i division tre, om vi får ihop pengar till avgiften. Därför städar vi här i kvarteren varje lördag.

För mig är det här med att vara ledare något nytt. Förut var jag alltid för mig själv. En dag sa mamma:

– Lass, du kan väl inte gå omkring för dig själv hela

livet. Tänk ut något som du kan göra för andra.

Först förstod jag inte riktigt vad hon menade. Men så en lördagseftermiddag när jag stod och tittade på några grabbar som sparkade en fotboll kom jag på det: Jag ska starta ett lag! Några i mitt kvarter fick höra talas om mina planer. På omvägar fick jag veta vad dom sagt:

– Hur ska Lass kunna få ihop ett fotbollslag? Han kan ju inte ens prata med folk.

Deras kommentarer gjorde mig bara ännu mer motiverad. Jag började prata med dom som jag sett spela fotboll och frågade om dom ville vara med.

Jag känner jag mig som en helt annan person nu och unga kommer till mig och frågar om råd. Kanske var det kriget som gjorde mig blyg. Mamma och jag sov under bord på marknader eller i övergivna skjul. Jag såg hemliga saker och var fruktansvärt rädd.

Jag blir fortfarande ledsen när jag tänker på hur männis-

kor behandlade varandra. Därför känns det jag gör för att få människor att förenas istället för att slåss och döda varandra viktigt. Fotboll är ett bra sätt att få unga att göra något gemensamt. Nu när vi får utrustning och stöd från YAI kommer det att bli ännu bättre.”

Isaac Lass, 16

Favoritspelare: Lukas Podolski, Tyskland

Lass ger sitt lag taktiska råd.

